

ROMANA *GOLD*

Michelle Douglas

Két hajó az éjszakában

Jamie Pope

Véletlen találkozás

Christina Hollis

Az olasz gróf

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michelle Douglas, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *Road Trip with the Eligible Bachelor* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Jamie Pope, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *Tempted at Twilight* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Csató Gabriella

© Christina Hollis, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *The Count's Prize* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Herczog Gábor

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA GOLD 23. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-059-1

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Michelle Douglas

Két hajó az éjszakában

1. FEJEZET

– Helló! – Quinn Laverty nagy erőfeszítés árán rámosolygott az ügyfélszolgálat munkatársára, aki a pult mögött állt. – A bérelt kocsimat szeretném átvenni – folytatta, és felemelte a hangját, hogy a háttérzaj ellenére is érthető legyen, amit mond.

– A neve?

Quinn megadta az adatait, és közben megpróbálta elővenni a hitelkártyáját a táskájából. Hatéves kislánya, Chase teljes súlyával a kezén lógott, a másik kezével közben a játék autóját tologatta szélesebben a pulton, és berregő hangot adott ki hozzá. Quinn csendre intette a fiát, és szabadkozó pillantást vetett a mögötte álló ügyfélre.

– Elnézést!

– Semmi baj.

A férfi mosollyal ajándékozta meg Quinnt, ő pedig visszamosolygott rá. Kedves a mosolya, a szeme pedig nagyon barátságos, állapította meg magában, és hirtelen ráncba szaladt a homloka. Az illető ismerősnek tűnt neki. Még egyszer odapillantott rá, aztán megint az ügyfélszolgálat munkatársára nézett. A férfit talán azért találta ismerősnek, mert pontosan olyannak tűnt, amilyen fiút Quinn apja mindig is kívánt volna magának: jól vasalt, komoly és higgadt ember benyomását keltette. Quinn megpróbálta ezt nem felróni neki.

A fiúgyerekről újra a sajátjai jutottak eszébe. Robbie a hátával a pultnak támaszkodott, és unottan nézegette a mennyezetet. Quinn nem gondolta volna, hogy ilyen sokáig tart majd a bérelt kocsi átvétele. Amikor egy hónapja megrendelte az autót, természetesen nem számolhatott azzal, hogy most országos légi sztrájk lesz.

– Attól tartok, egy kis változás történt a kért modellt illetően – mondta az autókölcsönző alkalmazottja.

– Milyen változás?

– Au! – Chase kihúzta a kezét az anyjából, és mérgesen nézett fel rá.

– Bocs, drágám! – Quinn megsimogatta a fia fejét, és rámosolygott. A szíve azonban hirtelen fájón elszorult, és gyorsan újra az ügyfélszolgálat emberére nézett. – Milyen változás? – kérdezte meg újra.

– A modell, amelyet kért, sajnos nem áll rendelkezésre.

De hát ő már egy hónapja lefoglalta a kocsit! Az autókölcsönzőben nagy volt a forgalom. Quinn érezte, hogy a mögötte álló férfi egyre feszültebb lesz. És a hangja is erről árulkodott, amikor megszólalt.

– Nekem még ma el kell utaznom Perthből! – mondta, és bár nem beszélt hangosan, de minden szavát érteni lehetett.

Közben Quinnre nézett, és ő csak most vette észre, hogy a férfit bámulja. Úgy érezte, hogy rajtakapták, és gyorsan a pult mögött álló alkalmazott felé fordult.

– A Nullarbor-síkságon keresztül kell mennem, és olyan autóra van szükségem, amely alkalmas ilyen hosszú útra.

– Értem, Mrs. Laverty. Nyilván ezért foglalt le négykerék-meghajtású kocsit, de azzal most sajnos nem szolgálhatunk.

Pompás! – gondolta Quinn. Nem fáradt azzal, hogy kijavítsa az alkalmazottat, ő nem Mrs., hanem Miss, de már megszokta, hogy a gyerekei miatt többnyire azt hiszik róla, férjnél van.

– Rengeteg csomagom van – mondta, és harciasan előreszegezte az állát.

– Ezért is soroltuk önt magasabb kategóriába.

Ezt mostanában így nevezik? Quinn karba fonta a kezét. Azért választotta azt a kocsit, amelyet megrendelt, mert tudta róla, hogy nagyon megbízható, és keveset fogyaszt.

– Egy vadonatúj kombit foglaltunk le önnek – tette hozzá az ügyfélszolgálat embere.

– Négykerék-meghajtású?

– Nem, hölgyem.

Quinn egy pillanatra lehunyta a szemét, de ettől mit sem enyhült a kétségbeesése.

– Beszélni szeretnék a vezetővel – szólalt meg hirtelen a mögötte álló férfi.

– Uram...

– Most azonnal!

Quinn nagy levegőt vett.

– Nekem négykerék-meghajtású kocsira van szükségem. Egy kombi jóval többet fogyaszt. Új-Dél-Walesbe utazom, és nyilván maga is tudja, hogy az nagyon messze van az innen.

Quinn úgy becsülte, nagyjából negyven óra alatt érhet oda, de lehet, hogy még több idő kell hozzá. Most már kimondottan buta ötletnek tartotta, hogy úgy döntött, autóval teszi meg az utat.

– Azt a kocsit akarom megkapni, amelyet lefoglaltam – jelentette ki elszántan.

Az autókölcsönző alkalmazottja megvakarta a fejét, és zavartan elkapta a pillantását Quinnről.

– Az a helyzet, hogy a légi sztrájk miatt egyszerűen nincs több négykerék-meghajtású autónk.

– De én már egy hónapja leadtam a megrendelést!

– Igen, tudom, és nagyon sajnálom. A magasabb kategóriáért semmit sem számítunk fel. Ellenkezőleg, kedvezményt ajánlunk.

Ez nem is hangzott rosszul. A költségvetésem amúgy is szűkös, gondolta Quinn.

Az alkalmazott áthajolt a pulton.

– Hogy egészen világos legyen a helyzet: csak a kombival szolgálhatunk – mondta, és a többi ügyfélre mutatott. – Ha önnek nem kell, majd elviszi más. Azt pedig sajnos nem tudom megmondani, hogy mikor lesz négykerék-meghajtású autónk.

Quinn elhúzta a száját, és nagyot sóhajtott.

– Oké, akkor elviszem a kombit – felelte.

Valójában nincs is más választása, mert mindenüket eladta. A házuk bérleti szerződését nem hosszabbította meg, ezért már semmi sem tartja őket Perthben. Ráadásul ma éjszakára lefoglalt egy helyet egy merredini lakókocsiparkban, és azt semmiképpen sem akarta elbukni.

– Nagyszerű – mondta az alkalmazott megkönnyebbülten. – Itt írja alá, legyen szíves!

Quinn eleget tett a kérésnek, aztán követte az alkalmazottat. Egy oldalajtón át kimentek a szabadba. Chase és Robbie, Quinn fiai mögöttük baktattak a hátizsákjaikkal.

– A papírokat mindig tartsa magánál! A newcastle-i irodánkban szüksége lesz rájuk. Kérem, várjanak itt! Mindjárt hozom az autót.

– Köszönöm.

Idekint szerencsére nincs akkora lárma, mint az irodában volt, állapította meg Quinn megkönnyebbülten. Robbie leült egy padra, és himbálni kezdte a lábát. Chase letérdelt mellé, és tovább játszott az autójával.

– Sajnálom, Mr. Fairhall. Örülnék, ha most rögtön segíthetnék, de megvan a névjegye, és amint adódik valamilyen lehetőség, jelentkezem önnél.

Fairhall? Hát persze! Quinn tudta, hogy valahonnan ismeri a türelmetlenkedő férfit. Aidan Fairhall ismert politikus, akinek szép jövőt jósolnak. Éppen kampányt folytat a szavazatokért, és a politikai céljai Quinn-nek is tetszettek. Láta, hogy a férfi leereszkedett egy padra, miután az alkalmazott elsietett, és a tenyerébe támasztotta az állát. Aztán beletúrt a hajába, de leengedte a kezét, mert észrevette, hogy Quinn bámulja. Ma már másodszor...

Fairhall kihúzta magát, és Quinn szíve nagyot dobbant. Nyelt egyet, és megrántotta a vállát.

– Elnézést kérek. Akaratlanul is hallottam a nevét.

A férfi elmosolyodott, de Quinn érezte rajta, hogy feszült.

– Úgy tűnik, önnek több szerencséje volt, mint nekem.

– Nos, ha belegondolok, hogy már egy hónapja lefoglaltam a kocsit...

Aidan Fairhall bólintott.

– Legalább kötelességüknek érezték, hogy segítsenek magának.

– De nem kaptuk meg a megrendelt autót – szólt közbe Robbie.

– Elköltözünk – tette hozzá Chase. – A világ túlsó végére.

– Az országéra – javította ki Quinn a fiát.

Chase felnézett rá, és bólintott.

– Az ország túlsó végére – mondta. – Nem költözhetnénk a holdra?

– Ezen a héten nem.

Quinn a fiaira mosolygott. Mindent csak értük tesz.

– Izgalmasan hangzik – jegyezte meg Aidan Fairhall, aztán Robbie-hoz fordult: – Ha most jobb autót kaptok, biztosan klassz lesz az utazás.

Quinn-nek tetszett a férfi. Ő is szorult helyzetben van, mégis időt szakít arra, hogy barátságosan elbeszélgesse két kisfiúval. Quinn örült, hogy rá adta a voksát.

– A pilóták sztrájkja az egész országban zavart okoz. Remélem, hamar befejezik, és akkor maga is gyorsan célba ér – mondta a politikusnak.

Fesztes programja lehet, gondolta, és csak most vette észre, hogy a férfi nagyon fáradtnak tűnik. A szeme egyszeriben elsötétült, és megrázta a fejét.

– A hírek szerint még jó ideig eltarthat a sztrájk.

– Mrs. Laverty? – Egy fehér kombi állt meg mellettük, és egy férfi szállt ki belőle. – Meghoztam az autóját. – Quinn bólintott, miközben átvette a kocsikulcsot. – Jó utat!

– Köszönöm szépen.

Aidan Fairhall felállt a padról.

– Oké, srácok! Utazzatok jól! – mondta, és segített a fiúknak betenni a hátizsákjaikat a kombiba.

– Köszönjük – mondta Quinn, és lecsukta a csomagtartót. – Hová akar eljutni, ha majd újra járnak repülőkre? – kérdezte aztán.

– Sydney-be.

– Ó, mi a közelbe megyünk – szólt közbe Robbie. – Láttam a térképen.

– Sydney-be mennek?

Quinn rövid habozás után bólintott.

– Majdnem. Pár órányira északra Sydney-től.

– Valószínűleg nem akar... – Aidan Fairhall félbehagyta a mondatot, amikor meglátta Quinn arckifejezését. – Természetesen nem – tette hozzá.

A két kisfiú a férfira nézett, aztán megint az anyjukra. A fenébe, ennek is családi utazásnak kellene lennie! – gondolta Quinn. Azt tervezte, hogy az utazást kihasználva néhány nap nyaralást is biztosít a fiainak. Közben mindent elmesélhet nekik az új életükről, amely vár rájuk, mégpedig kötetlen légkörben. Abba pedig egy idegen nem illik bele...

– Jól van, fiúk, kössétek be magatokat! – mondta gyorsan.

Aidan Fairhall biccentett neki.

– Jó utat!

– Köszönöm.

A férfi visszament a padhoz, és leült. Quinn becsusszant a kormány mögé, aztán még egyszer visszanézett, és az ajkába harapott.

– A bácsi velünk akart jönni – jegyezte meg Chase.

– És te mindig azt mondod, hogy segítenünk kell másoknak – tette hozzá Robbie.

Quinn a fiúk felé fordult.

– Azt szeretnétek, hogy Mr. Fairhall jöjjön velünk?

– Honnan tudod a nevét? – kérdezte Robbie elképedten.

– Láttam a tévében. Politikus.

– Szerintem jó fej – mondta Chase.

Quinn igazat adott a fiának. Robbie még egyszer hátranézett a padon ülő férfira.

– Igen, az.

Quinn tudta, hogyan érezheti magát Fairhall. A kudarc, az aggodás és a tehetetlenség érzését ő is jól ismerte.

– Lehet, hogy szerencsét hoz nekünk – jegyezte meg Robbie, és Quinn reménykedést látott

megcsillanni a szemében.

A nagyobbik fiának apai mintára lenne szüksége, de az az egy dolog, amit ő nem adhat meg neki. Természetesen nem várja el, hogy Aidan Fairhall töltse be azt a szerepet. Quinn nagy levegőt vett, és letekerte az ablakot.

– Mr. Fairhall?

A férfi felnézett.

– Éppen családi tanácsot tartottunk.

A férfi felállt. Nem volt túl magas, de nagyon izmosnak látszott. Quinn figyelte, miközben feléjük tartott, és egyszeriben kiszáradt a szája. Azonnal azt kívánta, hogy bárcsak ne szólította volna meg újra Fairhallt. Zavartan megköszöri a torkát.

– Úgy fest, hogy egy irányba tartunk. Ha esetleg betársulna utasként...

2. FEJEZET

A férfi szemében megcsillanó remény szíven ütötte Quinnt. Aidan Fairhallnak valóban szép szeme van. Nem unalmasan barna, hanem borostyánszínű. Quinnt a kandallótűzre, egy jóféle konyakra és a karamellás cukorkákra emlékeztette. Elszorult azonban a szíve, amikor a férfi szeméből eltűnt a csillogás.

– Nem vagyok felelőtlen, Mr. Fairhall, de felismertem, és az utolsó választáson magára szavaztam. De ha úgy dönt, hogy velünk tart, értesíteni fogom az autókölcsönzőt, mert maga végül is idegen számunkra.

– Miért vinne magával?

– Mert az embereknek segíteniük kell egymásnak – szólt közbe Robbie.

– És mert a bácsi nagyon szomorúnak tűnt – tette hozzá Chase.

Aidan Fairhall elmosolyodott, de a mosolya nem érte el a bámulatosan szép szemét.

– Ráadásul felváltva vezethetnék, és megoszthatnánk a benzinköltséget – mondta Quinn. – Egyébként még be sem mutatkoztam – tette hozzá, mert a férfi még mindig nem szólt semmit. – Quinn Laverty vagyok, ők pedig a fiaim, Robbie és Chase. Ha velünk tart, szeretném, ha felhívna valakit, és elmondaná, kivel utazik.

Quinn átadta a férfinak a jogosítványát, hogy igazolja magát. Aidan Fairhall visszaadta, és előrehajolt.

– Én sem vagyok felelőtlen ember, Mrs. Laverty – mondta.

Quinn nem javította ki a férfit. Ha férjezettnek hiszi, az a számára nagyobb biztonságot jelent. Tudta, hogy óvatosnak kell lennie. Aidan Fairhall a szülei világához tartozik, és abba a világba ő soha nem akar visszatérni. Már a gondolatba is beleborzongott.

A csend hosszúra nyúlt. Quinn végül megköszörülte a torkát.

– Sajnálom, Mr. Fairhall, de nekünk lassan indulnunk kell.

Aidan tekintete Quinnen nyugodott.

– Ha csak a munkáról lenne szó, álmomban sem jutna eszembe, hogy magára tukmáljam magam, de...

A férfi habozott.

– De? – kérdezte Quinn feszülten.

– Családi kötelességeknek is eleget kell tennem.

– Ahogy már mondtam, ha a segítségére lehetünk...

Ez a nő valószínűleg egész úton felhánytorgatná nekem a politikám gyenge pontjait, gondolta Aidan. Ám az édesanyja bánatos arcára kellett gondolnia, és végül bólintott. A másik lehetőség mindenképpen rosszabb.

– Örökre az adósa vagyok. Köszönöm szépen, és elfogadom az ajánlatát.

Aidan előhúzza a zsebéből a mobiltelefonját, és odaintette az autókölcsönző alkalmazottját. Quinn beszélt vele, Aidan pedig felhívta az édesanyját, aki nem volt elragadtatva attól, amit hallott. A férfi egyébként erre is számított.

– Egyáltalán nem ismered azt a nőt, drágám, és az út nagyon hosszú lesz. Honnan tudod, hogy biztonságban ideérsz?

Aidan megpróbálta eloszlatni az édesanyja aggodalmait, de nem járt nagy sikerrel.

– Ha az boldoggá tesz, megígérem, hogy Perthben maradok, amíg véget ér a pilóták sztrájkja – mondta végül.

– De időben vissza kell érned a partira!

Persze, a parti! Aidan elfojtott egy sóhajt. De az csak két hét múlva lesz.

– Nem tudok autót bérelni, és vonat- vagy buszjegy sincs már – mondta.

A vonalban csend állt be.

– Jól van – mondta végül Aidan édesanyja. – Tedd azt, amit helyesnek tartasz, drágám!
– Este majd felhívlak – ígérte meg Aidan, és miután elköszönt az édesanyjától, felvette az utazótáskáját, és berakta a kombi csomagtartójába.

– Nincs túl sok csomagja – jegyezte meg Quinn.

A férfi beült mellé az első ülésre.

– Nincs, de csak egy éjszakát akartam Perthben tölteni.

Quinn beindította a motort, és kihajtott a parkolóból.

– Jókora utat tett meg, hogy csak egy napot töltsön itt – mondta.

– Két napot és egy éjszakát – javította ki a férfi.

Arra számított, hogy Quinn rá fog pillantani, de ő továbbra is az utat figyelte.

– Maga olyan ember lehet, aki a lehető legtöbbet igyekszik kihozni az idejéből.

– Így van – helyeselt a férfi, miközben az asszonyt nézegette.

Hosszú, szőke haját lófarokban fogta össze, és bokáig érő, batikolt ruhát viselt. Valószínűleg nem hippi, de van benne valami a hatvanas évek viráglányaiból. Aidan minél tovább tanulmányozta, annál nehezebb volt levennie róla a szemét. Ez persze ostobaság, gondolta. Meglazította a nyakkendőjét, és hátrafordult a fiúk felé.

– Robbie, Chase, örülök, hogy megismerkedtünk. Köszönöm, hogy veletek utazhatom.

– Szívesen, Mr. Fairhall – felelte jól nevelten Robbie, az idősebb gyerek.

Aidan el tudta képzelni, hogyan alakul majd a srác élete: osztálytitkár lesz, diákelnök, egyetemista, aztán pedig talán ügyvéd. Kész rémálom! De nem a számodra, mondta magának, és elhessegette a gondolatot.

– Ha édesanyátok nem ellenzi, szólíthatok Aidannek. És természetesen maga is, Mrs. Laverty.

Quinn oldalról a férfira pillantott, és alig észrevehetően elmosolyodott.

– Rendben, Aidan. Én pedig Quinn vagyok.

Tíz perccel később megálltak egy jellegtelen ház előtt, és dobozokat meg bőröndöket raktak be a csomagtartóba.

– Viszlát, Perth! – kiáltotta Quinn, mielőtt elindultak, és a szavait a fiai is megismételték.

– Játshatunk most a Game Boyjal? – kérdezte Chase kicsit később.

– Persze – felelte Quinn.

A két fiú azonnal kutatni kezdett a hátizsákjában. Quinn a szemét forgatva Aidanre pillantott. A férfi megköszönte a torkát.

– Az autókölcsönző alkalmazottja Mrs. Lavertynek szólította, de nem visel jegygyűrűt. Férjnél van, szingli vagy...

Quinn felvonta a szemöldökét.

– Fontos ez?

Aidan még jobban meglazította a nyakkendőjét.

– Nem, természetesen nem fontos. De vannak, akik hangsúlyt fektetnek a helyes megszólításra.

– Szerintem a semleges Ms. a legjobb.

Aidan ettől nem lett okosabb, de amikor találkozott a tekintetük, Quinn elnevette magát. Ragyogó zöld szeme valósággal elvakította a férfit.

– És maga? – kérdezte Quinn kihívóan.

– Szingli vagyok. Soha nem voltam nős, így aztán elvált sem lehetek. És most tartós kapcsolatomban sincs.

– Akárcsak nekem.

– Éppen hazaköltöznek? Newcastle-ban nőtt fel?

– Nem.

Az asszony tekintete elfelhősödött, és Aidan felsóhajtott. Úgy tűnik, eleve rosszul fogott hozzá a dologhoz. A kocsiban egy pillanatig csend volt, aztán Quinn sugárzó mosollyal a férfi felé fordult:

– Na és jól megy a kampánya?

Aidannek csak nehezen sikerült lenyelnie egy káromkodást. Miért akar vele mindenki a nyavalyás munkájáról beszélni?

– Igen.

Megint csend lett. Második melléfogás, gondolta Aidan. Pedig ő valójában a könnyed csevegések nagymestere. Szóra nyitotta a száját, de mindjárt be is csukta.

– Hogy van, és hogy vannak a szülei, mióta a fivére... – Ezt talán nem kellett volna, kapott észbe Quinn.

Aidan összeszorította a száját.

– Ó, elnézést! Nem akartam tolakodni. Nagyon sajnálom a veszteségét – mondta Quinn.

– Köszönöm.

– És ha pontosan tudni akarja, egy olajbogyó-termesztéssel foglalkozó farmra költözünk.

A férfi szemöldöke magasba szaladt.

– Egy olajbogyó-termesztéssel foglalkozó farmra?

Quinn elmosolyodott.

– Gondolom, nem mindennap hall ilyen mondatot.

– Azt hiszem, még soha életemben nem hallottam. Mennyit tud az olajbogyóról?

Quinn kihívó pillantást vetett a férfira.

– Tudom, hogy a sajttálon felszolgált marinált olajbogyó finom csemege. És maga mit tud róla?

– Hogy fán nő, olívaolajat készítenek belőle, és a sajttálon felszolgált marinált olajbogyó finom csemege.

Quinn elnevette magát, és Aidan nem emlékezett, mikor hallott utoljára valamit, ami ennyire szívmengető volt. Lehunyta a szemét, hogy kiélvezze a pillanatot. Ez volt az utolsó dolog, amire emlékezett.

Aidan hirtelen kihúzta magát, és körbenézett. Egyedül volt a kocsiban. Zavarodottan a karórájára pillantott. Valóban két teljes órát aludt?

Miután nyújtózkodott egyet, észrevette, hogy Quinn egy eukaliptuszfa árnyékában parkolt le. Aztán a három utastársát is meglátta: odakint fociztak.

Aidan kiszállt az autóból, és megmasszírozta elmacskásodott lábát. Quinn intett neki, és egy vizesblokk épületére mutatott.

– Tiszta és jó állapotban van! – kiáltotta.

Aidan köszönetet intett a kezével, és elindult az épület felé. Amikor visszaért, Quinnt már egy pokrócon ülve találta.

– Hol vagyunk? – kérdezte tőle.

– Wundowie-ban.

Aidan előhúzza az okostelefonját, és megkereste a térképen a települést.

– Akkor már...

– Két és fél órája vagyunk úton, bár csak egyórányira jutottunk Perthtől. Sok dugó volt – mondta Quinn, és megrántotta a vállát. – Kér egy szendvicset vagy almát? Vizünk is van.

Aidan elvett egy üveget, és kinyitotta.

– Köszönöm. Már majdnem szomjan haltam.

– Viszont legalább kipihente magát – tette hozzá Quinn mosolyogva.

– Fel kellett volna ébresztenie – mondta a férfi szemrehányón.

Az asszony kis ideig a focizó fiait nézte, aztán megint Aidan felé fordult.

– Miért?

– Nos, nem volt igazán udvarias tőlem, hogy elaludtam.

– De udvariatlan sem. Nyilván fáradt volt, és ráfért magára az alvás.

Aidan lemondott a válaszról. Elvett egy szendvicset, és mohón beleharapott. Nem szokott fényes nappal elaludni. Azóta egyszer sem esett meg vele, hogy Daniel meghalt. A gondolatra azonnal elment az étvágya, de rábírta magát, hogy tovább egyen. A mellette ülő nő megosztja vele az ennivalóját. Illik legalább hálásnak mutatkoznia.

– Igaz is – mondta Quinn. – Csak hogy tudja: ma csupán Merredinig megyünk.

Ezzel felállt, és visszament játszani a fiaival. Aidan az okostelefonján látta, hogy Merredin csak

kétórányira van innen. Egészen biztos, hogy hosszabb utat is meg tudnának tenni. Aidan tekintete elkomorult. Hogy csináljon valamit, amíg vár, megválaszolta az e-mailjeit, és elintézett néhány telefont.

Aidan valójában szívesen folytatta volna a munkát, amikor már újra a kocsiban ültek, de úgy gondolta, Quinn azt illetlenségnek tartaná. Ráadásul a mobiltelefonja majdnem teljesen lemerült, ezért visszadugta a zsebébe.

– Sportoltok valamit? – kérdezte a fiúktól.

– Igen, én focizom – felelte Robbie.

– Ő a legjobb csatár a csapatában – tette hozzá Chase büszkén. – És maga sportol?

– Már nem – felelte Aidan, és hirtelen újra nehéz lett a szíve.

– Miért szerepel a tévében? – kérdezte Chase kíváncsian. – Anya azt mondta, hogy onnan ismeri.

– A munkám miatt. Politikus vagyok, ezért szerepelek időnként a tévében. Ott mondom el az embereknek, hogyan vezetném az államot, ha megválasztanának.

Robbie összeráncolta a homlokát.

– Szereti a munkáját?

Aidan szájíze egyszeriben megkeseredett.

– Természetesen.

– Pontosan mit csinál?

– Nos, mindennap bemegyek az irodámba, sok megbeszélésen veszek részt, és... – Aidan maga is érezte, milyen szánalmasan hangzik, amit mond. – Nyilatkozom a tévében és a rádióban a riportereknek, hogy közvetíthessék a nyilvánosságnak, mi mindent szeretnék tenni az államunkért. Van néhány ember, aki nekem dolgozik, és együtt új törvényjavaslatokat dolgozunk ki.

– Nem lenne sokkal érdekesebb, ha tűzoltó lenne?

– De igen, az sokkal érdekesebb lenne – helyeselt Aidan.

Anyám pedig gutaütést kapna, gondolta, és majdnem elnevette magát.

– Talán még lehet tűzoltó, ha már nem lesz politikus – mondta Chase.

– Aztán pedig focizhatna is – tette hozzá Robbie reménykedve.

Aidannek sejtelve sem volt, hogyan függ össze ez a két dolog, és segélykérően Quinnre nézett, ő azonban csak elmosolyodott.

– Anya, most már hallgatunk cédét?

– Megígértem a fiúknak – mondta Quinn.

– Nem gond – felelte Aidan.

Így legalább nem kell beszédtemát keresnem, gondolta.

– De én is énekelni fogok, méghozzá jó hangosan – tette hozzá Quinn.

– Csak nyugodtan.

Quinn megint elmosolyodott.

– Hát jó, bár maga még nem hallott minket énekelni.

A férfi kikényszerített magából egy mosolyt. Quinn betett egy cédét, és megszólalt a legborzalmasabb popzene, amelyet Aidan valaha is hallott. Az útitársai azonban más véleményen lehettek, mert teli torokból üvöltötték a refrént, és láthatóan nagyszerűen szórakoztak.

A férfi Quinnre meredt.

– Ugye csak a bolondját járatja velem?

Az asszony nevetve rázta a fejét.

– Szó sincs róla. A fiúkkal nagy poprajongók vagyunk.

Ez maga volt a pokol. Aidan összehúzta magát az ülésén, és megpróbálta kizárni a fülsiketítő ricsajt.

– Ez nem zene – mondta valamikor felháborodottan Quinn-nek. – Erről egy szót sem szólt, amikor Perthben felajánlotta, hogy magukkal jöhetnek.

Akkor ő be sem szállt volna. Elgyötörten lehunyta a szemét, de alvásra még csak nem is

gondolhatott.

3. FEJEZET

Másfél órával később megérkeztek Merredinbe. Aidan inkább másfél napnak érezte az eltelt időt, mert még rengeteg rémes és fülsiketítő popdalt kellett elviselnie. Már borzalmasan fáj a feje, és nagyon megörült, amikor végre letudták az út első szakaszát, bár nem értette, miért állnak meg. Akár négy órát is mehettek volna egyvégtében. A jó modora azonban visszatartotta attól, hogy ezt szóvá tegye, ezért csak az üzleteket nézegette, amelyek mellett elhaladtak. Azt figyelte, lát-e autókölcsönzőt, ahol talán kaphat egy kocsit...

Quinn a főutcán parkolt le, és leállította a motort.

– A fiúkkal mi a lakókocsiparkban fogunk aludni, de arra gondoltam, hogy maga inkább talán motelba menne.

Lakókocsiparkban? Aidan már a gondolatba is beleborzongott, de nem tett megjegyzést. Úgy tűnik, Quinn-nek szűkös a költségvetése, gondolta. Miután mind kiszálltak, borzalmasan fáradtnak érezte magát. Minden csontja sajgott, és azt találgatta, honnan van Quinn-nek ennyi energiája. Lehet, hogy rendszeresen bekap egy-egy vitamintablettát, gyanította. Eszébe jutott, hogyan focizott az asszony a fiaival, és elszorult a torka.

Amikor felnézett, észrevette, hogy Quinn őt figyeli. Kérdően nézett rá, aztán megrántotta a vállát.

– A motel a főutca végén van. Holnap reggel kilenckor itt leszünk magáért.

Aidan sietve összeszedte magát, és kivette a táskáját a csomagtartóból.

– Korábban is elkészülök. Felőlem akár hatkor vagy hétkor is indulhatunk.

– Kilenckor – ismételte meg Quinn, és Aidan nem szabadulhatott az érzéstől, hogy mulat rajta.

Az asszony aztán megint a gyerekeihez fordult: – Chase, te elmész egy csomag spagettiért, Robbie, te pedig egy doboz paradicsomkonzervet hozol.

Miközben a fiúk elindultak, Aidan még hallotta, hogy Chase megkérdezi, mást is vegyenek-e.

– Darált húst és fokhagymát – felelte Quinn, a fiai pedig eltűntek az első szupermarketben.

Aidan kizárva érezte magát. Már megint. A vásárlásból? Ugyan már, ez nevetséges! – gondolta, és elindult a motelhoz.

A szobája rendben volt. Lehet, hogy Merredin a nyugat- ausztráliai gabonaövezet centruma, de számára csak egy vidéki kisváros. Leült az ágyra, és bekapcsolta a laptopját. Elsőként a Google-térképet hívta be, és összeráncolta a homlokát. Ha továbbra is ilyen tempóban haladnak, két hétbe is beletelik, mire átszelik az országot.

Ökölbe szorította a kezét, és gondolatban elszámolt háromig. Aztán kiterítette az ágyon a térképet, amelyet a recepción kapott, és megjelölte rajta azokat a helyeket, ahol majd válthatják egymást Quinn-nel a kormány mögött.

Húsz perccel később összecsukta a laptopot, és körülnézett a szobában. Mást pillanatnyilag nem is igen tehetett. Körbejárt, kinyitogatta a szekrényajtókat, és főzött egy kávét, aztán mégsem itta meg. Végül elővette a mobiltelefonját, és kis ideig azon gondolkodott, hogy felhívja-e az édesanyját. Végül visszadugta a mobilt a zsebébe.

Nyugtalanul ledobta magát az ágyra, és hosszú percekig csak a mennyezetet bámulta. Amikor megnézte az óráját, elkáromkodta magát. Mi a fenével töltse a délután hátralevő részét, az estéről már nem is beszélve?

Felkönyökölt, mert egyszeriben támadt egy ötlete. Megkereshetné Quinnt és a fiúkat. De miért tenné?

Felült, és az ujjaival dobolni kezdett a combján. Végül felugrott az ágyról, kitépett egy lapot az írókönyvéből, és elhagyta a szobát.

Nem tartott sokáig, hogy megtalálja a lakókocsiparkot. Robbie-t és Chase-t is hamar meglátta. Egy játszótéren ugrabugráltak, amelyen olyan rikító színre festették az eszközöket, hogy belefájdult

a szem. Aidan aztán Quinnt is megpillantotta. Törökülésben ült egy közeli lakókocsi mellett, és a látványában volt valami, amitől Aidan azonnal megnyugodott.

– Helló, Mr. Fairhall! – kiáltotta az asszony. – Elunta magát?

Aidan vállat vont.

– Csak gondoltam, megnézem, hol táboroznak.

Quinn a napnak fordította az arcát.

– Szép itt, igaz?

Szép? Aidan körbenézett, de semmit sem talált, amire ráillett volna ez a leírás.

– Azt hittem, sok pótolni való munkája van – jegyezte meg Quinn.

Aidannek egyszeriben eszébe jutott, hogy elfelejtette felhívni az irodáját. Tudják, hogy késni fog, de azt nem, hogy mennyit. Ez persze nem jelenti azt, hogy ne kellene dolgoznia. Még mindig rengeteg e-mailt kell megválaszolnia, és ma estére Skype-on megbeszéléseket is szervezhetne. A gondolatot azonban ugyanolyan fárasztónak találta, mint azt, hogy felhívja az anyját. Ezért inkább hálásan lehuppant a pokrócra, miután Quinn megpaskolta maga mellett a helyet.

Nem értette, miért fáradt, elvégre egész nap nem csinált semmit. Megrázta magát, hogy megszabaduljon a levertségtől, és körbenézett, mintha érdekelné a környezetet.

– Egész úton ilyen helyeken akarják tölteni az éjszakákat?

– Mindenképpen.

Aidan erre semmit sem mondott, Quinn azonban így is átlátott rajta, és nagyot nevetett.

– Nem ilyenek képzeli a kellemes időtöltést, igaz?

– Nos, azt nem mondanám...

Aidan nem tartotta sznobnak magát, de ez itt... Nem, köszöni szépen!

– Csak azért nem mondja, mert hihetetlenül udvarias – jegyezte meg Quinn.

Ez valahogy már megint sértésnek hangzott.

– Nézzen csak körül! Ez a hely gyerekeknek sokkal alkalmasabb, mint a maga motelja. A fiúk itt kedvükre rúghatják a bőrt, és még egy nagy játszótér is van.

Borzalmas színekben. Aidan mégis bólintott.

– Erre nem gondoltam.

– És itt többnyire más gyerekek is vannak, akikkel a fiúk játszhatnak. Maga viszont mintha allergiás lenne a zajra.

– Nos... Dolgozni mindenesetre nem könnyű mellette – mondta Aidan, aztán előhúzta és kiterítette a pokrócon a magával hozott térképet, hogy témát váltson. – Arra gondoltam, hogy holnap esetleg eljuthatnánk Balladoniáig. Kétóránként válthatnánk egymást a vezetésben... Itt és itt – mutatott a helyekre, amelyeket megjelölt.

Quinn hátradőlt, és megint felnevetett.

– Ismerem ezt a filmet – mondta vidáman. – És úgy sejtem, maga Sally, én pedig Harry vagyok. Így van? – kérdezte.

Aidan értetlenül meredt rá. Mi az ördögről beszél?

– *Harry és Sally*, a film – mondta Quinn, miután a férfi nem válaszolt. – Tudja, Sally mindent pontosan megszervez, Harry viszont könnyed és laza.

Aidan nem tudta, mit felelhetne erre.

– Ó! Nem ismeri azt a filmet?

A férfi nemet intett a fejével.

– De hát ez már klasszikus!

– Sajnálom.

Quinn szánakozón nézett Aidanre, aztán elvette a térképet, és megrázta a fejét.

– Nem.

– Nem? – kérdezte a férfi zavartan. – De hát...

Quinn megint felnevetett.

– Magának komolyan meg kéne tanulnia lazítani.

Aidannek egyszeriben Danielre kellett gondolnia. Ez máskor mindig fájdalmas volt, most

azonban nem.

– Én...

Aidan Fairhall úgy meredt Quinnre, mintha még sosem látta volna. Vagy mintha még senki sem mondta volna neki, hogy végre lassítania kellene, és élveznie az életet. Látszott rajta, hogy már a gondolatot is képtelenségnek találja.

Quinn elfojtott egy sóhajt. Ez az utazás a két fiával valóban fontos neki. Azzal, hogy felajánlotta Aidannek, tartson velük, nagyobb zavart okozott, mint gondolta. Chase-nek és Robbie-nak azonban egy kis nyaralást ígért, és mindenképpen állni fogja a szavát. Napi nyolc óra autózás viszont nem nyaralás, hanem éppen az ellenkezője.

– Indulás előtt talán beszélünk kellett volna arról, ki hogyan képzei az utazást – mondta Quinn türelmesen.

Világos, hogy Aidan siet, de ő akkor sem fog változtatni az eredeti terven. A pasas valószínűleg ahhoz szokott, hogy mindenki úgy táncol, ahogy ő fütyül. Az ő világában – és a szülei világában – már csak így viselkednek az emberek, gondolta Quinn.

– Érdeklődtem a városban, hogy tudnék-e valahol kocsit bérelni – szólt Aidan.

Quinn nyelt egyet. Az tökéletes megoldás lenne.

– És?

– Nem jártam szerencsével.

– Értem.

– Már bánja, hogy elhozott.

Ez megállapítás volt, nem szemrehányás. A férfi hangja azonban olyan csüggedt volt, hogy Quinn a legszívesebben megfogta volna a kezét, hogy megnyugtassa, téves a feltételezése. Elnézett a fiai felé, akik éppen néhány újonnan érkezett gyerekkel játszottak, és boldognak tűntek. Aztán megint Aidan felé fordult. Ha továbbra is csak kerülgetik a forró kását, az nem segít. Ideje, hogy tiszta vizet öntsön a pohárba.

– Aidan, egészen őszinte leszek: maga eddig nagyon udvarias volt, de nem igazán kedves.

– Tessék? – kérdezte a férfi értetlenkedve.

– Nem énekelt vagy játszott velünk.

Aidan láthatóan nem akart hinni a fülének.

– Ki akar rakni? Itt, a semmi közepén? – kérdezte.

– Dehogy, természetesen nem! Csak úgy gondolom, jó volna, ha egy kicsit jobban megismernénk egymást. Akkor talán megtörne a jég. Én kezdem – mondta Quinn sietve, mielőtt a férfi megszólalhatott volna. – Elmesélem, miért utazunk át az országon a fiaimmal.

Quinn bízott benne, hogy sikerült felébresztenie Aidan kíváncsiságát.

– Az olajfaliget, amelyről már beszéltem, a Hunter Valley borvidéken fekszik, és a nagynéném a tulajdonosa. Ő a családjunk fekete báránya, én pedig minden bizonnyal rá hasonlítok.

– A család fekete báránynak tartja magát?

Quinn nagyot sóhajtott.

– Őszintén szólva kétlem, hogy a szülei akár csak gondolnak is még rám. Ők egyébként Sydneyben élnek. Én tizennyolc éves voltam, amikor terhes lettem Robbie-val. A szülei azt szerették volna, hogy menjek egyetemre, és csináljak karriert, én viszont úgy döntöttem, hogy megszüloöm Robbie-t, ezért kidobtak otthonról. Tehát összecsomagoltam a holmimat, és Perthbe költöztem.

– Miért éppen oda?

– Mert jó messze van Sydney-től.

Aidan sokáig nézett mereven Quinnre, és ő bízott benne, hogy még egy kérdést feltesz neki.

– És Robbie apja magával tartott?

– Igen. – Róla azonban Quinn most nem akart többet mondani. – Miután Robbie világra jött, Mara, a nagynéném néhány hétre hozzám költözött, és segített. Ezért az életem végéig hálás leszek neki.

– És most újra a közelében akar lenni? Ez a költözésük oka?

Quinn nyugtalanul fészkelődött a pokrócon. Tisztában volt azzal, hogy mindnyájuk életét

összezavarja. Perthben végül is nem volt annyira rossz. De te ott nem voltál boldog, szólalt meg egy hang a fejében. Az én boldogságomnak semmi köze ehhez, gondolta dacosan, és tűnődően a fiait nézte.

– Nos? – sürgette Aidan a választ.

Quinn megrázta a fejét, és mosolyt varázsolt az arcára.

– Mara ötvenkét éves, és sajnos ízületi gyulladásban szenved. Csípőprotézisre lenne szüksége. – Ez pedig azt jelenti, hogy segítségre fog szorulni. – A fiaimnak Perthben nem voltak rokonaik, ezért úgy gondoltam, jót tesz nekik, ha jobban megismerik a nénikéjüket.

Aidan megértően bólintott.

– Vagyis azért költözik az ország másik végébe, mert segíteni akar a nagynénjének.

– Azt hiszem, kölcsönösen segíteni fogunk egymásnak. Mara helyettese a birtokon nemrégiben megnősült, és Amerikába költözött.

– És maga akarja átvenni a feladatait?

– Igen.

Quinn örömmel várta a kihívást, mert a Nyugat-Ausztráliai Egyetem vegyészeti karán betöltött ügyintézői állása meglehetősen egyhangú volt. Igaz, az utóbbi öt évben anyagi biztonságot nyújtott számukra, de semmi többet nem jelentett.

Quinn megpróbálta elfojtani a kétségeit, amelyek azért mardosták. Végül is semmi sincs, amiért ne működhetne a terve. Szereti a nagynénjét, Hunter Valley pedig csoda szép hely, ahol mindig süt a nap. Robbie és Chase majd iskolába jár, ő pedig megajándékozta őket egy kutyával. Biztosan hamar találnak majd maguknak új barátokat, ahogyan ő is. Igen, ez így mindenki számára tökéletes megoldásnak tűnik, fejezte be a gondolatmenetét.

– Nagyon úgy fest, mintha új kezdet előtt állna. Feje tetejére állítja az eddigi életét. És nemcsak a sajátját, hanem a fiait is – jegyezte meg Aidan.

– Igen, és? Rám akar ijeszteni?

– Nem, dehogy! Éppen ellenkezőleg, nagyon bátor, amit tesz, bámulatos és...

– És ezért is nagyon fontos számomra ez az út – vágott közbe Quinn. – Megígértem a fiúknak, hogy egy kis nyaralással kötjük össze. Ezért sem rohanok, hogy az összes kérdését megválaszoljam.

– És fél, hogy én elrontom a tervét.

– Ez így nem igaz, de most, hogy már mindezt tudja, talán lazíthatna egy kicsit.

– És Adelaide-ben elbúcsúzhatom maguktól.

Quinn előrehajolt, és az orrát megcsapta a férfi illata. Kissé fanyar volt, mint az eukaliptuszolaj vagy az apróra tört fenyőtűk.

– Természetesen megértem, hogy ideges a pilótasztrájk miatt, és minél előbb szeretne visszaérni Sydney-be. De...

– De?

– Úgy sejtem, hogy a következő hat napot együtt fogjuk tölteni.

– Hat napot! – Aidan nagyot nyelt, aztán bólintott. – Hat napot. Igen.

– Mi lenne, ha... Nem tudná maga is váratlan szabadságnak tekinteni a dolgot?

– Szabadságnak?

A férfi úgy ismételte meg a szót, mintha most hallotta volna életében először. Jót tenne neki, ha rendszeresen meditálna, gondolta Quinn, de jobbnak látta, ha ezt nem mondja ki. Már így is az volt az érzése, hogy túl messzire ment, ezért körbenézett, és elmosolyodott.

– Az időjárás is mellettünk van. Nézze csak, milyen kék az ég! És látja a horizonton azokat az aranyszínű csíkokat? Nagyon szeretem, amikor így megnyúlnak az árnyak, és majdnem lilák lesznek a fák. Szívesen magamba szívnam ezt a látványt.

Aidan követte Quinn pillantását, ő pedig bízott benne, hogy a férfi is élvezzi a késő délután varázsát.

– Maga emlékeztet valakire – mondta Aidan, és a hangja egyszeriben meglepően feszülten csengett.

– Kire?

A férfi Quinn felé fordult.

– Most rajtam a sor, hogy elmeséljek valamit – mondta.

Quinn bólintott, és várakozón nézett Aidanre.

– Daniel halála tönkretette a családomat.

A bátyja hat hónapja életét vesztette egy autóbalesetben. A hír az összes újságban szerepelt. Quinn erősen megmarkolta a pokrócot, amelyen ültek. Fájt a szíve, mert mélyen együttérzett a férfival és a családjával.

– Ő volt a szüleink kedvence, és ez érthető is, mert remek srác volt.

Aidan arról nem beszélt, hogy számára mit jelentett ez. Erre azonban nem is volt szükség, mert Quinn kiolvasta a szeméből. Hirtelen gombóc nőtt a torkába.

– Édesanyám azóta retteg attól, hogy engem is elveszíthet.

Szegény asszony! Quinn most már értette, amit a férfi nem mondott ki.

– Vagyis a pilótasztrájk és a hosszú utazás gyötrelme az édesanyja számára.

Aidan mogorván bólintott. Szóval ez foglalkoztatta egész idő alatt! Semmi köze a kampányához vagy ahhoz, hogy a sztrájk miatt fontos találkozókat mulaszt el, gondolta Quinn.

– Anyám éjszaka biztosan le sem hunyja a szemét. Ráadásul a szüleim harmincadik házassági évfordulója is közeledik, amelyre hatalmas partit terveznek, és...

– Mikor lesz az a parti? – kérdezett közbe Quinn.

Jóságos ég, a férfinak addigra mindenképpen haza kell érnie!

– Huszonnegyedikén.

Quinn kifújta a levegőt. Bízott benne, hogy még huszonkettedike előtt Maránál lesznek. Vagyis Aidan időben hazaér, gondolta. Kérdések is átfutottak azonban a fején: vajon mit hajlandó megtenni a férfi azért, hogy enyhítse a szülei gyászát? És hogy boldogul a sajátjával? Quinn sokáig nézett rá. Amikor Aidan végül feléje fordult, és találkozott a tekintetük, a férfi sötétbarna szemétől Quinnnek elakadt a lélegzete.

– Sajnálom a veszteségét, Aidan.

A férfi egy pillanatig nagyon megviseltnek tűnt.

– És az édesanyjával is együttérzek. Nem tudok borzalmasabb dolgot elképzelni egy gyermek elvesztésénél.

Aidan előrehajolt, és megszorította Quinn kezét.

– Igen, az anyám számára volt a legnagyobb csapás.

– Maga viszont épen és egészségesen fog hazajutni, ezt megígérem – tette hozzá Quinn.

Ez most talán nem igazán illett ide, de nem tudta, mi mást mondhatott volna.

– Természetesen.

– Addig nem tehet többet az édesanyjáért annál, hogy naponta felhívja, és elmondja neki, hogy jól van.

– Igaz.

– Tudja, azért valami jó is van ebben – mondta Quinn.

– Mire gondol?

– Ha az édesanyjának kell a parti előkészítésével foglalkoznia, az talán eltereli a figyelmét a bánatáról. Még az is lehet, hogy belátja, valójában alaptalanok a félelmei.

Aidan arca felderült.

– Gondolja?

– Elképzelhető.

A férfi egy pillanatig szótlánul nézett Quinnre, aztán elmosolyodott. Az asszony szívverése felgyorsult.

– Miért mosolyog?

– Maga Danielre emlékeztet. A bátyámra.

4. FEJEZET

Másnap Aidan vezetett az első szakaszon. Quinn még egyszer alaposan megnézte magának, aztán szó nélkül a kezébe nyomta a kocsikulcsot, ő pedig beült az első ülésre.

Aidan, mielőtt elindult, még gyors oldalpillantást vetett Quinnre. Kissé sápadtnak és megviseltnek látta.

– Oké, srácok – fordult az asszony Robbie és Chase felé –, egy órát gameboyozhattok.

A fiúk felujjongtak, és kinyitották a hátizsákjukat. Quinn megrántotta a vállát, amikor elkapta Aidan pillantását.

– Ha nem játszanak vele egész nap, nem árt meg nekik.

– Szerintem sem.

Quinn kérdően nézett a férfira.

– Gondolkodott már ezen?

– Inkább csak elméleti szinten – felelte Aidan. Ugyan még nincsenek gyerekei, de ez valamikor majd megváltozhat. – És tagja vagyok egy bizottságnak, amely a gyerekek elhízásával foglalkozik. Természetesen számos oka van, de az egyik biztosan az, hogy túl sok időt töltenek elektronikus játékokkal.

– Értem.

Quinn nagyot ásított. Tegnap még biztosan kérdésekkel bombázta volna Aidant, most azonban csak az ablak felé fordult, és szótlánul szemlélte a tájat. A Great Eastern autóúton jártak, a táj egyre barnább és szárazabb lett. Kilométereken át nem lehetett mást látni, csak alacsony bokrokat, száraz füvet és barna földet.

Aidan megint Quinnre pillantott.

– Rossz éjszakája volt?

Quinn kihúzta magát, és igyekezett derűs arcot vágni.

– Az ágy olyan kemény volt, mint egy szikla – mondta, és mosolygott, de Aidant ez nem tévesztette meg.

Quinn talán elhitette magával, hogy ez az út az élete legjobb ötlete, ő viszont érezte rajta a kételkedést.

– Zavarná, ha bekapcsolnám a rádiót?

– Csak nyugodtan.

Aidan azt kívánta volna Quinn-nek, hogy aludja ki magát, ő azonban ébren maradt, és az ablakból továbbra is a végtelen sztyeppét nézte. Egy órával később hátrafordult a fiaihoz.

– Letelt a játékidőtök.

A fiúk felnyögtek, és hangosan tiltakoztak, de öt perccel később elrakták a Game Boyokat. Quinn megkérdezte, hogy mit játszottak, aztán élénk társalgásba merültek. Aidan hallgatta őket, és kezdte csodálni Quinnt. Egyedülálló anya, mégis sikerült szeretetteljes kapcsolatot kialakítania a gyerekeivel. Ez nem lehetett egyszerű, és Quinn-nek bizonyára sok áldozatot kellett meghoznia. Annyira azonban Aidan már megismerte az asszonyt, hogy tudja, ezt bizonyára kicsit sem bánja.

– Meddig lesz még kórházban Mara néni? – kérdezte meg váratlanul Robbie.

– Ha minden jól megy, már csak pár napig. De a műtét után majd csak hetek múlva épül fel teljesen.

A fiú bólintott.

– És mi lesz, ha majd vissza kell adnunk ezt az autót?

– Azt hiszem, egy darabig használhatjuk Mara néni kocsiját, valamikor pedig majd veszünk egy újat. Szerintetek milyen márka legyen?

A kérdés újabb izgatott vitát váltott ki. A két fiú javaslatai elsősorban a reklámokból származtak. Aidan mosolyogva hallgatta őket.

– Mit szólnátok egy kisbuszhoz? – javasolta végül. – Abban sok hely van. Egy egész focicsapat elfér benne.

A fiúk nagyszerűnek találták az ötletet.

– Örültök a költözésnek? – kérdezte tőlük a férfi.

– Igen – vágta rá Chase.

Aidan azonban a visszapillantó tükörből látta, hogy Robbie a homlokát ráncolja.

– Azt hiszem, nekem hiányozni fognak a barátaim, Luka és Jason.

Aidan a szeme sarkából látta, hogy Quinn összerezzen.

– Igaz, hogy nem ugyanaz, de skype-olni így is tudsz majd velük – javasolta a férfi Robbie-nak.

– Skype-olni? Az mi?

– Olyan, mintha számítógépen telefonálnátok, de közben látjátok is egymást.

Robbie abbahagyta a kérődzést a rágógumiján.

– Tényleg? Megengeded majd, anya?

– Persze, drágám.

– Apával is skype-olhatok majd?

Quinn megdermedt, és megköszörülte a torkát.

– Nos... miért ne? – mondta, és rámosolygott a fiára. – Kérdezd majd meg tőle, amikor legközelebb telefonál.

– Oké.

– Nézzétek, kenguruk! – kiáltott fel Aidan hirtelen.

Jobb felé mutatott, és hálás volt a sorsnak a figyelemelterelésért. A fiúk kihúzták magukat az üléseiken, és tátott szájjal figyelték a sztyeppén ugráló négy nagy szürke kengurut.

Quinn hátradőlt, és lehunyta a szemét. Aidan nagy levegőt vett.

– Figyeljetek, srácok! – mondta aztán. – Azt hiszem, ideje, hogy megtanítsak nektek egy dalt.

– Vicceset? – kérdezte Chase izgatottan.

Aidan a fejét rázta.

– Nem, de szerepel benne egy tengeralattjáró. Az elég vicces?

– Igen! – kiáltotta a két testvér kórusban.

Mindenesetre ez a szám már klasszikus. Ha annyira szeretnek énekelni, legalább legyen rendes zene. Aidan ezért megtanította nekik a Beatles *Yellow Submarine* című dalát. Közben odaértek az első pihenőhelyre. Quinn leterítette a pokrócot, és kihozta az ennivalót a kocsiból, Aidan pedig elővette a laptopját, bekapcsolta, és többször is lejátszotta a Beatles-számot, amíg a fiúk végül már hibátlanul fújták.

Aidan Quinn felé fordult, és észrevette, hogy az asszony elaludt. Már előző nap is nagyon fáradtnak tűnt. Megerőltető lehet számára ez az utazás.

– Lenne kedvetek egy kis focizáshoz?

Chase a fejét rázta.

– Nem. Én inkább ugróiskolát játszánék.

Ugróiskolát?

– Oké, ahogy akarjátok.

Robbie krétát vett elő a csomagtartóból, és megrajzolta a pályát. Aztán elkezdtek ugróiskolát játszani, és Aidan soha nem gondolta volna, hogy ennyire fogja élvezni.

– Féltek, hogy az új lakóhelyeteken nem találtok majd barátokat? – kérdezte a fiúktól.

Chase a fejét rázta.

– Nem. Anya azt mondta, hogy az iskolában sok barátunk lesz.

– Biztosan igaza van.

– És azt is mondta, hogy Pokolbinban újra focizhatok majd, mint Perthben – mondta Robbie.

– Igen, a sport jó lehetőség barátok szerzésére – mondta Aidan. – Már megint te nyertél! – tette hozzá elismerően. – Valóban jó vagy.

– Köszönöm – felelte a fiú, és belepirult a dicséretbe.

Chase nekidőlt Aidannek. A férfi megérezte a gyerek testének a melegét, és egyszeriben felébredt

benne a védelmezőöszön.

Miután felébredt, és felült, Quinn azt látta, hogy Aidan a gyerekeivel a kedvenc játékukat játssza, és láthatóan jól szórakozik. Elmosolyodott. Korábban fájt a feje, de már elmúlt. A napsütés, a tiszta, kék égbolt és a pihenőhely pországa egyszeriben mintha ígéretekkel lett volna tele.

Felszegte az állát, és elfojtotta a kétségeit, amelyek egész éjjel ébren tartották. Élvezni akarja az újrakezdést, nem pedig félni tőle. Az aggodás senkin sem segítene.

Aidan körbenézett, mintha megérezte volna Quinn tekintetét. Az asszonynak nagyot dobbant a szíve, de ez érthető is volt: zakó és nyakkendő nélkül a férfi nem tűnt annyira merevnek. Egyszeriben mintha sokkal megközelíthetőbb lett volna.

– Helló, emberek, senki sem éhes vagy szomjas? – kiáltotta oda Quinn, és maga is hallotta, hogy a hangja élesebben cseng, mint szokott, de ezt a poros levegőnek tudta be.

A fiúk otthagytak csapot-papot, és odaszaladtak hozzá, ő azonban csak fél füllel figyelt oda rájuk, miközben lelkesen beszámoltak neki a játékról. A tekintete továbbra is Aidanen nyugodott, aki kisvártatva csatlakozott hozzájuk. Quinnben egyszeriben vágy ébredt a férfi iránt. Vágy, amelyet már öt éve nem csillapított. Erőnek erejével elszakította a tekintetét Aidanról, akit túlságosan vonzónak talált. Valószínűleg csak a hormonjai üznek tréfát vele. Adott a gyerekeinek almát, felkarikázott répát és vizet, a gondolatait pedig megtartotta magának.

Aidan lehuppant mellé a pokrócra, és a férfias illata azonnal megcsapta Quinn orrát. Megpróbálta elhíttetni magát, hogy valójában nem kedveli az izzadt férfiakat. Aidan viszont megnyerte magának azzal, hogy játszott a gyerekeivel. Ezt soha nem fogja elfelejteni neki.

– Hogy van? – kérdezte tőle a férfi.

Quinn elvett egy almát, és elkezdte meghámozni.

– Már sokkal jobban. Köszönöm, hogy hagyott aludni – mondta, és az órájára pillantott. – Micsoda? Egy teljes órát aludtam? Most biztosan rossz anyának tart, aki szunyókál, miközben a gyerekei...

– Azt hiszem, maga remek anya.

Quinn elképedten meredt a férfira.

– Szerintünk is az – mondta Robbie, Chase pedig egyetértően bólogatott.

Quinn érezte, hogy gombóc nőtt a torkába, és meg kellett köszörülnie.

– Köszönöm – mondta. – Mindenkinek nagyon köszönöm.

– Én most elmegyek futni – jelentette be Robbie komoly képpel, és felállt, Chase pedig azonnal követte a példáját.

Quinn megint Aidanhez fordult.

– Köszönöm, hogy lefoglalta a fiúkat.

– Nem nagy ügy.

A férfi megrántotta a vállát, és Quinn-nek újra feltűnt, hogy milyen széles. Ezt most azonnal hagyd abba! – intette magát. Mi az ördög van vele? Egy férfi hagyta, hogy aludjon egy órát, és ő máris szexőrült lett?

– Jól mulattunk a fiúkkal. Maga pedig tegnap éjjel nyilván nem sokat aludt. Gondolom, az utóbbi hetek is stresszesek lehetnek, mert elő kellett készítenie a költözést. Megérdemelt egy kis pihenést.

Quinn hosszú idő után először engedte meg magának, hogy elképzelje, milyen lenne közösen gyerekeket nevelni valakivel ahelyett, hogy mindent egyedül kell megoldania. A gondolat valóban csábító volt...

De most komolyan, egy férfi hagyta, hogy ő aludjon egy órát, és máris családról álmodozik? Quinn közel járt ahhoz, hogy hangosan felneveessen. Az ilyen álmok valójában jókora hazugság, gondolta. Tapasztalatai szerint a legtöbb férfi megbízhatatlan, ha az apasággal együtt járó kötelességekről van szó. És ha Aidan netán a kevés kivétel egyike, akkor is egészen biztosan nem őt kívánja társának.

Semmi, a világon semmi sem bírna rá arra, hogy újra Aidan világában, a kiváltságos köreiből mozogjak, gondolta Quinn. A munkája lassanként fontosabb lenne a férfi számára, mint a felesége